Lewis Mumford : “What is a city”

مترجم : نسرین بوستانی

Editors’introduction lewis mumford (۱۸۹۵ – ۱۹۹۰) has been called America’s last great public intellectual . beginning with his first book in ۱۹۲۲ and continuing throughout a career that saw the publication of some twenty-five influential volumes , Mumford made signal contributions to social philosophy , America literary and cultural history , the history of technology and , preeminently , the history of cities and urban planning practice .

Mumford saw the urban experience as an integral component in the development of human culture and the human personality . he consistently argued that the physical design of cities and their economic functions were secondary to their relationship to the natural environment and to the spiritual values of human community . Mumford applied these principles to his architectural criticism for the New Yorker magazine in the ۱۹۲۰s , to his work with the Regional Planning Association of America , to his compaign against plans to build a highway through Washington Square in New York’s Greenwich Village in the ۱۹۵۰s , and to his lifelong championing of the Garden City idealsof Ebenzer Howard .

In “What Is a City ?”Mumford lays out his fundamental propositions about the plnning of cities and the human potential , both individual and social , of urban life . the city , he writes , is “a theater of social action ,” and everything else – art , politics , education , commerce – only serve to make the “ social drama ... more richly significant , as a stage-set , well-designed , intensifies and underlines the gestures of the actors and the action of the play .”It was a theme and an image to which Mumford would return over and over again : in the chapter “The Nature of the Ancient Cit”in his magisterial The City in History : Its origins , Its

Trasformations , and Its Prospects (New York : Harcort Brace , ١٩٦١) , he wrote that the city is "above all things a theater" and , as if commenting on the cultural conformity of the ١٩٥٠s , warned that an urban civilization that has lost its sense of dramatic dialogue "is bound to have a fatal last act."

Mumford's influence on modern urban planning theory can hardly be overstated . he wrote introductions to lan Mcharg's Design with Nature

(p.١٣٣) and the MIT Press edition of Howard's Garden Cities of To-morrow (p.٣٤٦) , and his "urban drama" idea clearly resonates with an entire line of urban cultural analysts . Jane Jacobs , for example , talks about "street ballet" (p.١٠٤) . Allan Jacobs and Donald Appleyard (p.١٦٥) urge planners to fulfill human needs for "fantasy and exoticism." And William Whyte (p.١١٠) says that a good urban plaza should function like a stage . The city , they write , "has always been a place of excitement; it is a theater , a stage upon which citizens can display themselves and be seen by others ."

As a historian , Mumford is the antithesis of Henri Pirenne (p.٣٨) , whom Mumford considered too much of an economic determinist despite his "excellent basic scholarship ," but Mumford's emphasis on community values and the city's role in enlarging the potential of the human personality connects him with a long line of urban theorists that includes Paul and Percival Goodman (p.١٩٩) , Christopher Alexander (p.١١٩) , and Peter Calthorpe (p.٤٦٩) .

The City in History is undoubtedly Mumford's masterpiece , but an earlier version of the same material , The Culture of Cities (New York : Harcourt Brace , ١٩٦٨)

is an outstanding collection of his essays on urban planning and culture , and the Myth of the Machine (New York : Harcourt Brace , ۱۹٦۷) and the Pentagon of Power (New York : Harcourt Brace , ۱۹۷۰) are excellent analyses of the influence of technology on human culture . The illuminating The Transformations of Man (New York : Harper , ۱۹٥٦) invites comparison with v.Gordon Childe's theory of the urban revolution in Man Makes Himself (p.۲۲) . Donald L. Miller's Lewis Mumford : A Life (New York : Weidenfeld and Nicolson , ۱۹۸۹) is a serviceable biography . Mumford's correspondence with Patrick Geddes (p.۳٦۱) is contained in Frank G. novak , Lewis Mumford and Patrick Geddes : The Correspodence (London : Routledge , ۱۹۹٥) .

Lewis Mumford , " What Is a City?"

Architectural Record (۱۹۳۷)

Most of our housing and city planning has been handicapped because those who have under-taken the work have had no clear notion of the social function of the city . they sought to derive these functions from a cursory survey of the activities and interests of the contemporary urban scene . And they did not , apparently suspect that there might be gross deficiencies , misdirected efforts , mistaken expenditores here that would not be set straight by merely builing sanitary tenements or and straitening out and widening irregular streets .

The city as a purely physical fact has been subject to numerous investigations . But what is the city as a social institution ? The earlier answers to these question , in Aristotle , Plato , and the Utopian writers from sir Thomas more to Robert Owen ,

have been on the whole moer satisfactory than those of the more systematice sociologist : most contemporary treatises on "urban sociology" in America throw no important light upon the problem . One of the soundest definitions of the city was that framed by John Stow , an honest observer of Elizabetan London , who said :

Men are congregated into cities and common wealths for honesty and utility's sake , these shortly be the commodities that do come by cities , commonalties and corporations . First , men by this nearess of conversation are withdrawn from barbarous fixityand force , to certain mildness of manners , and to humanity and justice ...good behavior is yet called urbanitas because it is rather found in cities than elsewhere . in gum , by often hearing , men be better persuaded in religion , and for that they live in the eyes of others , they be by example the more easily trained to justice , and by shamefastness restrained from injury .

And whereas commonwealths and kingdoms cannot have , next after God , any surer foundation than the love and good will of one man towards another , that also is closely bred and maintained in cities , where men by mutual society and companing together , do grow to alliances , commonalties , and corporations .

It is with no hope of adding much to the essential insight of this description of the urban process that I would sum up the sociological concept of the city in the following terms :

The city is a related collection of primery groups and purposive associations : the first , like family and neighborhood , are common to all communities , while the

second are especially characteristic of city lif . these varied groups support themselves through economic orgnizations that are likewise of a more or less corporate , or at least publicly regulated , chapter ; and they are all housed in permanent structures , within a relatively limited area . the essential physical means of a city's existence

Are the fixed site , the durable shelter , the permanent facilities for assembly , interchange , and storage ; the essential social means are the social divition of labor , which serves not merely the economic life but the cultural process . The city in its complete sense , then , is a geographic plexus , an economic organization , an institutional process , a theater of social action , and an aesthetic symbol of collective unity . The city fosters art and is art ; the city creates the theater and is the theater . It is in the city, the city as theater , that man's more purposive activities are focused , and work out , through conflicting and cooperating personalities , events , groups , into more significant culminations .

Without the social drama that comes into existence through the focusing and intensification of group activity there is not a single function performed in the city that could not be performed - and has not in fact been performed – in the open country . The physical organizationof the city may deflate this drama or make it frustrate ; or it may , through the deliberateefforts of art , politics , and education , make the drama more richly significant , as a stage-set , well-designed , intensifies and underlines the gestures of the actors and the action of the play . It is not for nothing that men have dwelt so often on the beauty or the ugliness of cities : these attributes quality men's social activities . And if there is a deep reluctance on the

part of the true city dweller to leave his cramped quarters for the physically more benign environment of a suburb – even a model garden suburb ! – his instincts are usually justified : in its various and many-sided life , in its very opportunities for social disharmony and conflict , the city creates drama ; the suburb lakes it .

One may describe the city , in its social aspect , as a special framework directed toward the creation of differentiated opportunities for a common life and a significant collective drama . As indirect forms of association , with the aid of signs and symbols and specialized organizations supplement direct face-to-face intercourse , the personalities of the citizens themselves become many-faceted : they reflect their specialized interests , their more intensively trained aptitudes , their finer discriminations and selections : the personality no longer presents a more or less unbroken traditional face to reality as a whole . Here lies the possibility of personal disintegration ; and here lies the need for reintegration through wider participation in a concrete and visible collective whole . What men cannot imagine as a vague formless society , they can live through and experience as citizens in a city . Their unified plans and buildings become a symbol of their social relatedness ; and when the physical environment itself becomes disordered and incoherent , the social functions that it harbors become more difficult to express .

One further coclusion follows from this concept of the city : social facts are primery , and the physical organization of a city , its industries and its markets , its lines of communication and traffic , must be subservient to its social needs .Whereas in the development of the city during the last country we expanded the

physical plant recklessly and treated the essential social nucleus , the organs of government and education and social service , as mere afterthought , today we must treat the social nucleus as the essential element in very valid city plan : the spotting and inter-relationship of schools , libraries , theaters , community centers is the first task in defining the urban neighborhood and laying down the outlines of an integrated city .

In giving this sociological answer to the question : What is a City ?one has likewise provided the clue to a number of important other questions . Above all , one has the criterion for a clear decision as to what is the desirable size of a city – or may a city perhaps continue to grow untila single continuous urban erea might cover half the American continent , with the rest of the world tributary to this mass ? From the standpoint of the purely physical organization of urban utilities – which is almost the only matter upon whichmetropolitan planners in the past have concentrated – this latter process might indeed go on indefinitely . But if the city is a theater of social activity , and if its needs are defined by the opportunities it offers to differentiated social groups , acting through a specific nucleus of civic institutes and associations , definite limitations on size follow from this fact.

In one of Le Corbusier’s early schemes for an ideal city , he chose three million as the number to be accommodated : the number was roughly the size of the urban aggregate of Paris , but that hardly explains why it should have been taken as a norm for a more rational type of city development . If the size of an urban unit , however , is a function of its productive organization and its opportunities for active social intercourse and culture , certain definite facts emerge as to adequate

ratio of population to the process to be served . Thus , at the present level of culture in America , a million people are needed to support a university . Many factors may enter which will change the of both the university and the population bace ; nevertheless one can say provisionally that if a million people are needed to provide a sufficient number of student for a university , then two million people should have two universities . One can also say that , other things being equal , five million people will not provide a more effective university than one million people would . The alternative to recognizing these ratios is to keep on overcrowding and overbuilding a few exiting institutions , thereby limiting , rather than expanding , their genuine educational facilities .

What is important is not an absolute figure as to population or area : although in certain aspects of life , such as the size of city that is capable of reproducing itself through natural fertility , one can already lay down such figures .What is more important is to express size always as a function of the social relationships to be served ... there is an optimum numerical size , beyond which each futher increment of inhabitants creates difficulties out of all proportion to the benefits . There is also an optimum area of expansion , beyond which further urban growth tends to paralyze rather than to further important social relationships . Rapid means of transportation havr given a regional area with a radius of form forty to a hondred miles , the unity that London and Hampstead had befor the coming of the underground railroad . But the activities of small children are still bounded by a walking distance of about a quarter of a mile ; and for men to congregate freely and frequently in neighborhoods the maximum distance means nothing , although it may properly define the area served for a selective minority by a university , a

central reference library ,or a completely equipped hospital . The area of potentialurban settlement has been vastly increased by the motor car and the airplane ; but the necessity for solid contiguous growth , for the purposes of intercourse , has in turn been lessoned by the telephone and the radio . In the Middle Ages a distance of less than a half a mile from the cities center usually defined its utmost limits . The block-by-block accretion of the big city , along its corridor avenues , is in all important respects a denial of the vastly improved type of urban grouping that our fresh inventions have brought in . For all occasional types of intercourse , the region is the unit of social life but the region cannot function effectively , as a well-knit unit , if the entire area is densely filled with people since their very presence will clog its arteries of traffic and congest its social facilities .

Limitations on size , density , and area are absolutely necessary to effective social intercourse ; and they are therefore the most important instruments of rational economic and civic planning . The unwillingness in the past to establish such limits has been due mainly to two facts : the assumption that all upward changes in magnitude were signs of progress and automatically "good for business ," and the belief that such limitations were essentialy arbitrary , in that they proposed to " decrease economic opportunity" – that is opportunity for profiting by congestion – and to halt the inevitable course of change . Both this objections are superstitious .

Limitations on height are now common in American cities ; drastic limitations on density are the rule in all municipal housing estates in England : that which could not be done has been done . Such limitation do not obviously limit the population

itself : they merely give the planner and administrator the opportunity to multiply the number of centers in which the population is housed , instead of permitting a few existing centers to aggrandize themselves on a monopolistic pattern . These limitations are necessary to break up the functionless , hypertrophied urban masses of the past . Urban this mode of planning , the planner proposes to replace the “mononucleated city ,” as Professor Warren Thompson has called it , with a new type of “polynucleated city ,” in which a cluster of communities , adequately spaced and bounded , shall do duty for the badly organized mass city . Twenty such cities , ina region whose environment and whose resources were adequately planned , would have all the benefita of a metropolis that held a million people wthout its ponderous disabilities : its capital frozen into unprofitable utilities , and its land values congealed at levels that stand in the way of effective adaptation to new needs .

Mark the change that is in process today . The emerging sources of power , transport , and communication do not follow the old highway network at all. Giant power strides ower the hills , ignoring the limitations of wheeled vehicles ; the airplane , even more liberated , flies over swamps and mountains , and terminates its journey , not on an avenue , but in a field . Even the highway for fast motor transportation abandones the pattern of the horse-and-buggy era . Westchester , to mention only examples drawn locally , are baced more or less on a system definitively formulated by Benton MacKaye in his various papers on the Townless Highway . The most complete plans form an independent highway network , isolated both from the adjacent countryside and the towns that they bypass : as free from communal encroachments as the railroad system . In such a network no single

center will , like the metropolis of old , become the focal point of all regional advantages : on the contrary , the "whole region" becomes open for settlement .

Even without intelligent public control , the likelihood is that within the next generation this dissociation and decentralization of urban facilities will go even farther . The Townless Highway begets the Highwayless Town in which needs of close and continuous human association on all levels will be uppermost . This is just the opposite of the earlier mechanocentric picture of Roadtown , as pictured by Edgar Chambless and the Spanish projectores of the Linear City . for the Highwayless town is based upon the notion of effective zoning of functions through initial public design , rather than by blind legal ordinances . It is a town in which the various functional parts of the structure are isolated topographically as urban islands , appropriately designed for their specific use with no attempt to provide a uniform plan of the same general pattern for the industrial , the commercial , the domestic , and the civic parts .

The first systematic sketch of this type of town was made by Messrs . Wright and Stein in their design for Radburn in ۱۹۲۹ ; a new type of plan that was repeated on a limited scale – and apparently in complete independence – by planners in Koln and Hamburg at about the same time . because of restrictions on design that favored a conventional type of suburban house and stale architectural forms , the implications of this new type of planning were not carried very far in Radburn . But in outline the main relationships are clear : the differentiation of foot traffic from wheeled traffic in independent systems , the insulation of residence quarters from through roads ; the discontinuous street pattern ; the polarization of social life

in specialy spotted civic nuclei , beginning in the neighborhood with the school and the playground and the swimming pool . this type of planning was carried to a logical conclution in perhaps the most functional and most socially intelligent of all Le Corbusier's many urban plans : that for Nemours in North Africa , in ۱۹۳٤ .

Through these convergent efforts , the principlesof the polynucleated city have been well established . Such plans must result in a fuller opportunity for the primary group , with all its habits of frequent direct meeting and face-to face intercourse : they must also result in a more complicated pattern and a more comprehensive life for the region , for this geographic area can only now , for the first time , be treated as instantaneous whole for all the functions of social existence . Instead of trusting to the mere massing of population to produce the necessary social concentration and social drama , we must now seek these results through deliberate local nucleation and a finer regional articulation . The words are jargon ; but the importance of their meaning shoud not be missed . To embody these new possibilities in city life , which come to us not merely through better technicalorganization but through acutre sociological understanding , and to dramatize the activities themselves in appropriate individual and urban structures , forms the task of the coming generation .

معرفی ویرایشگر

لوئیس مامفورد (۱۹۹۰ – ۱۸۹۵) که به عنوان آخرین و بهترین روشنفکر عمومی شناخته شد . با اولین کتابش در سال ۱۹۲۲ شروع می کند و مداوم در طول زندگی حرفه ایش انتشار برخی از ۲۵ حجم نفوذ را می بیند . مومفورد مشارکت های سیگنال را برای فلسفه سیاسی ، ادبیات و فرهنگ تاریخی اروپا ، تاریخ تکنولوژی و برجسته اروپا ، تاریخ شهرها و تمرین طراحی شهری ساخت .

مامفورد تجربه ی شهری را مانند یک جز جدایی ناپذیر در گسترش فرهنگ بشری و هویت شهری دید . او همواره استدلال می کرد که طراحی فیزیکی شهر و عملکرد های اقتصادیشان حاکی از زمان گذشته برای ارتباطشان ، محیط زیست طبیعی و ارزش های معنوی بشریت بودند . مامفورد به این اصول برای نقد معماری اش ، برای مجله ی نیویورک در سال ۱۹۲۰ ، برای کارش با انجمن برنامه ریزی منطقه ای آمریکا و برای مبارزات انتخاباتی بر علیه طرح ساخت یک بزرگراه از طریق میدان واشنگتن در دهکده ی گرینویچ نیویورک در سال ۱۹۵۰ و در تمام طول عمرش از ایده آل های گاردن سیتی ابنذر هاوارد دفاع می کند .

مامفورد در" شهر چیست ؟" قضیه ی اساسی اش درباره ی برنامه ریزی شهر ها و انسان بالقوه هم فردی و هم اجتماعی از زندگی شهری را مطرح می سازد . او می نویسد : شهر یک تئاتر از حرکت اجتماعی است و هر چیز دیگر –هنر ، سیاست ، آموزش ، تجارت – فقط خدمت " درام اجتماعی... ثروتمند قابل توجه مانند یک مرحله تنظیم ، خوب طراحی شده ، تامید بر حرکت بازیگران و حرکت نمایش آن ها " آن یک تم است و یک تصویر که مامفورد می خواست آن را دوباره و دوباره در فصل

"طبیعت شهر باستانی" بازگرداند . شهر در تاریخ : آن ها ریشه ها ، تحولات ، چشم اندازها هستند (نیویورک : هارکورت بریس ،۱۹۶۱) ، او نوشت که شهر بالاتر از همه ی چیزهای تئاتر و نمایش است همانند انطباق فرهنگی سال ۱۹۵۰ . هشدار داد که یک تمدن شهری که گم شده است حس گفت و گوی نمایشی "موظف است که تاریخ و زمان آخرین عمل مهلک را داشته باشد ." را داشته است .

مامفورد در تئوری طراحی شهری تاثیری گذاشته است که به سختی می تواند اغراق آمیز باشد . او معرفی ها را برای شبکه ی طراحی با طبیعت ام سی هارچ (ص .۱۳۳) و چاپ مطبوعات دانشگاه فنی ماساچوست نوشت ، گاردن سیتی برای رو به فردای هاوارد و ایده ی درام شهری او با یک لاین کامل از تحلیل گران فرهنگ شهری به طور وضوح طنین انداخت . جین جاکوب ، برای مثال در مورد باله ی خیابان صحبت می کند (ص . ۱۰۴) . آلان جاکوبس و دونالد اپلی یارد (ص .۱۶۵) . برنامه ریزان را برای تحقق نیاز های انسان برای "فانتزی و شگفتی" مصر می کند و ویلیام وایت می گوید : یک میدان خوب باید عملکردی همانند یک مرحله داشته باشد . آن ها می نویسند : " شهر همیشه مکانی از هیجان بوده است ؛ آن یک نمایش است و مرحله ای که شهروندان می توانند خود را نمایش دهند و توسط دیگران دیده شوند .

مامفورد به عنوان یک مورخ با هنری پرینه (ص . ۳۸) درتناقض است . مامفورد کسی است که علی رغم بورس تحصیلی پایه ی اصلی او خیلی بیش تر از یک تصمیم گیرنده ی اقتصادی در نظر گرفته است ، اما تاکید مامفورد بر ارزش های جامعه و قانون های شهر در بزرگ شدن بالقوه ی هویت بشر

که او را با خطی بلند به متخصصین علوم نظری که شامل پائول و پرسیوال گودمن (ص . ۱۹۹) ، کریستوفر الکساندر (ص .۱۱۹) و پیتر کالسرپ (ص . ۴۶۹) وصل می کند .

شهر در تاریخ مسلما شاهکار مامفورد است ، اما در نسخه از جنس مشابه : فرهنگ شهرها (نیویورک : هارکورت بریس ،۱۹۳۸) ، هنوز از علایق است . چشم انداز شهری (نیویورک : هارکورت بریس ، ۱۹۶۸) از مجموعه ای از مقالات او در طراحی شهری و فرهنگ شهری ، اسطوره ای از ماشین (نیویورک : هارکورت بریس ، ۱۹۶۷) و قدرت پنتاگون (نیویورک : هارکورت بریس ، ۱۹۷۰) ، از تحلیل گران عالی در زمینه ی تاثیر تکنولوژی روی فرهنگ بشر است . روشنی و دگرگونی انسان (نیویورک : هارپر،۱۹۵۶) دعوت می شود به مقایسه با تئوری انقلاب شهری وی.گوردون چایلد در انسان خود را می سازد (ص .۲۲) . دونالد ال میلرز لوئیس مامفورد : یک زندگی (نیویورک : ویدن فلد و نیکول سون ، ۱۹۸۹) یک بیوگرافی سودمند است . مکاتبات مامفورد با پاتریک گدس (ص . ۳۶۱) در کتاب فرانک جی نواک موجود است . لوئیس مامفورد و پاتریک گدس : مکاتبات (لندن : روتلج ، ۱۹۹۵)

لوئیس مامفورد : "شهر چیست ؟"

رکورد معماری (۱۹۳۷)

بیشتر برنامه ریزی مسکن و شهرهای ما ناقص شده است زیرا آن هایی که این کار را بر عهده گرفته اند ، کاری که مفهوم روشنی از عملکردهای اجتماعی شهر ندارد ، آن ها به دنبال این هستند که این عملکرد ها را از یک بررسی سرسری از فعالیت ها و علایق از منظره ی معاصر شهری به حرکت درآورند ولی این کار را نمی کنند و ظاهرا مشکوک است که می تواند کمبود بزرگی باشد . کار اشتباه در اینجاست که توسط مستغلات بهداشتی ساختمان ها یا صاف کردن و گسترش بی رویه ی ساختمان ها درست نخواهد بود .

شهربرای تحقیقات متعدد همانند یک حقیقت صرفا فیزیکی شده است . اما ، شهر به عنوان یک مؤسسه ی سیاسی چیست ؟ جدیدترین جواب ها به این سؤال در ارسطو ، افلاطون و نویسنده های داستان های تخیلی از سر توماس مور تا رابرت اون ، در حیطه ی رضایت بخشی بیشتر از جامعه شناسی سیستماتیک شده اند : بیشتر رساله های معاصر که در "جامعه ی شهری" در آمریکا مطرح می کنند ، مشکلات روشنی هستند که مهم نیستند . یکی از مفاهیم شهری که توسط جان استو مطرح شد ، یکی از صادق ترین مشاهده کننده های الیزابت لاندن است ، که می گوید :

مردم برای صداقت و دلایل سودمندی در شهرها دور هم جمع می شوند ، این ها به زودی کالاهایی می شوند که به وسیله ی شهر ها و شرکت ها مطرح می شوند . نخست انسان ها به وسیله ی نزدیکی از طریف گفت و گو خارج از ثبوت و فشار بی تربیتی ، برای اطمینان بخشیدن به منش و ملایمت به بشریت و عدالت ... هستند و رفتار خوب هنوز شهروندی نام دارد ، زیرا هنوز هم در شهرها بیشتر از هر مکان دیگری یافت می شود . در مجموع مردم در مذهب اغلب توسط شنوایی بهتر متقائد می

شوند و به همین دلیل در چشمان دیگران زندگی می کنند ، آن ها را به وسیله ی یک مثال راحت تر آموزش عدالت می دهند .

در حالیکه اجتماع و سرزمین ها نمی توانند ، بعد از خدا ، هر پایه ای بیشتر از عشق و خوبی یک فرد در مقابل دیگران خواهد بود و همچنین لوحه بسته ای است و در شهرها حفظ می شود . جایی که انسان ها با جامعه ی متقابل و انجمن با هم ، رشد می کند برای اتحاد توده ی مردم و شرکتها .

هیچ امیدی برای جمع بهتر بیش ضروری این توضیحات فرآیند شهری که می خواهم خلاصه مفهوم جامعه شناختی شهر را در ترم های پیرو خلاصه کنم وجود ندارد :

شهر یک مجموعه ای بازگشتی است از گروههای اولیه و انجمن هدف : اول : مانند یک فامیل و همسایه برای همه جوامع رایج هستند ، در حالی که دوم : مشخصه ی ویژه ای از زندگی شهری هستند . این گروههای متنوع حمایت می کنند خودشان را در مقابل سازمان های اقتصادی که از اکثریت یا اقلیت شرکتها هستند یا حداقل عمومی تنظیم شده اند ، کاراکتر ؛ و همه ی آنها در ساختارهای دائمی قرار دارند .

مفاهیم اساسی فیزیکی یک موجودیت شهری یک سایت فیکس شده است و یک پناهگاه بادوام ، تسهیلات پایدار برای مجلس ، مبادله ، ذخیره سازی ؛ مفاهیم اساسی اجتماعی هستند تقسیمات اجتماعی کاری که ارائه می دهد ، چیزی که نه تنها در خدمت زندگی اقتصادی است ، بلکه در خدمت روندهای فرهنگی نیز هست . شهر به معنای کامل آن ، یک شبکه جغرافیایی ، سازمانهای اقتصادی ، محل اجرای اصول حقوقی و نمایشی از عملکردهای سیاسی و یک نماد زیبایی از وحدت جمعی است

. شهر هنر را پرورش می دهد و خود هنر است ، شهر تئاتر می سازد و تئاتر است . شهر همانند یک تئاتری است که بیشتر فعالیتهای سودمند مردم و کارهایشان از میان مبارزه و هویـت ، همیـاری و اتفاقات و گروهها در آن جمع شده است .

بدون دارم اجتماعی که به موجودیت در نمی آید لذا میان تمرکـز و تشـدید فعالیـت گـروه ، ایـن عملکردی فردی نیست که در شهر انجام شود پس نمی تواند اجرا شود . در حقیقـت در کشـورهای آزاد هم اجرا نشده است . سازمانهای فیزیکی شهرها ممکن است جلوگیری کنند از این درام یا ما را ناامید کنند ، یا ممکن است از میان تلاشهای عمده هنری و سیاسی و آموزشی ، درام را بیشتر مورد توجه قرار دهند ، همانند یک مرحله تنظیم طراحی و مورد توجه قرار دادن حرکات (نمایش دهنده ها) بازیگران است . بی دلیل نیست که انسانی در بهترین یا بدترین جای شهرها ساکن شـود: ایـن خواص فعالیتهای اجتماعی انسانها را بیان می کنند و اگر در قسمتی از محل اقامتی شهر یـک بـی میلی عمیق به ترک محله های تنگ و چهار گوشه های شهر برای محیط زیسـت لطیـف فیزیکـی بیشتردر حومه شهر وجود داشته باشد –حتی یک مدل زمینی حومه شهر ! –غرایز او معمولاً توجیه شده اند : در زندگی متنوع در بیشتر فرصت ها برای مناقشه و عدم هماهنگی سیاسی ، شهر یـک درام می سازد که حومه شهر فاقد آن است .

یک چیز ممکن است شهر را توضیح دهد از جنبه سیاسی که در مقابل ساخت فرصت های متفـاوت برای زندگی رایج و دارم جمعی قابل توجه راهنمایی می کند.

همانند انجمن فرم های غیر مستقیم ، با راهنمایی نشانه ها و سازمانهای تخصصی ، جهت های مکمل داد و ستد رو در رو ، شخصیت های شهروندان خودشان چند چهره ای می شود ، همه آنهـا علایــق ویژه خود را بازتاب می کنند ، آنها بیشتر مشتاق اند که استعدادها را آموزش ببیننــد ، بهتــرین و تبعیضات قانونی منتخب : شخصیت محدود دیگر افراد کم و بیش ناگسستنی به عنوان یــک کــل ، واقعیت است . در این جا شخصیت یک فرد مورد تجزیه و تحلیل قرار می گیرد ؛ و احتیاجات را برای استقرار مجدد در میان مشارکت گسترده تر در محدوده جمعی قابل توجه می کند . انسانهایی کــه مثل یک جامعه بدون فرم مبهم نمی توانند تصور کنند ، آنها می توانند مانند شهروندان یک شهر با تجربه زندگی کنند.

اتحاد برنامه ریزی ها و مسکن های آنها نشانه ای می شود از روابط اجتماعی آنها ، و زمانی که محیط زیست فیزیکی ، خودش بی نظم و بی ربط می شود ، عملکردهای اجتماعی که بیان آنها ســخت مــی شود.

یک نتیجه ی اساسی از این مفهوم شهر پیروی می کند : حقایق اجتماعی ابتدایی هستند و سازمان های فیزیکی شهر و صنایع و بازار آن و خطوط ارتباطی و ترافیک آن باید با نیازهــای اجتمــاعی آن مرتبط باشد. در حالی که در شهر های توسعه یافته در طول قرن پیش ما سطوح فیزیکی را بی برنامه گسترش دادیم و هسته ی ضروری را ترمیم کردیم، سازمان های دولتی ، آموزشی و سرویس هــای اجتماعی ، مانند چاره محض .امروزه ما باید هسته های اجتماعی شهری را ترمیم کنیم مانند عنصر

اساسی در برنامه ریزی هر شهر : لکه بینی و رابطه ی بین مدارس ، کتابخانه ها و سالن هـای تئـاتر ، مراکز اجتماعی نخستین وظایف در تعریف حومه شهر و پیرامون یکپارچه شهر .

در دادن جواب جامعه شناختی به این سوال : شهر چیست ؟ یک چیزی نشانه ها را بـرای برخـی از سوال های مهم دیگر که گسترش داده است. همانند بالا یک معیار برای تصمیم واضـح وجـود دارد مانند این که اندازه مطلوب شهر چقدر است – یا ممکن است یک شهر پیروی کند به گسترش تا یک منطقه وسیع شهر تا نصف قاره آمریکا را بپوشاند ، با یک مسیر شناخته شده جهانی برای این توده ؟ از نقطه نظر سازمان های صرفاً فیزیکی آب و برق شهری –کدام یک بیشتر مشکل برنامـه ریـزان شهری است که روی آن متمرکز شده اند –این موضوع که بررسی می شود ممکن اسـت نامحـدود باشد ، اما اگر شهر نمایشی از فعالیتهای اجتماعی باشد و نیازهای آن توسط فرصت های ارائه شـده اش به گروه های اجتماعی متفاوت و حرکت به سوی هسته های خاص موسسات مدنی و انجمـن هـا تعریف شده باشد و محدودیت ها را در اندازه پیروی از این حقیقت تعریف کرده باشد .

در یکی از طرح های جدید لوکور بوزیه برای شهر ایده آل ، او انتخاب کرده است ۳ میلیون فرد را که با محیط سازگار باشند ، تعداد افرادی که تقریباً هم اندازه با مجموع افراد پاریس بود ، اما او به سختی توضیح می دهد که چرا آن باید برای یک گسترش شهری عقلانی همانند یک هنجار باشد اگر چـه اندازه یک واحد شهری یک عملکرد از سازمان تولیدی اش و فرصت هایش برای معامله اجتمـاعی فعال و فرهنگ هست و مطمئناً حقایقی را ظاهر می سازد که باید نسبت مناسب جمعیت اجرا شود در نتیجه ، در سطح حاضر فرهنگ در آمریکا ، یک میلیون نفر نیاز به حمایت دانشگاهی دارند . خیلی از

سازمان ها ممکن است وارد شوند که اندازه جمعیت دانشگاهیان و پایه ی مردم شهر را تغییر دهند ، با این وجود یک چیز را موقتاً می تواند بگوید که اگر یک میلیون نفر نیازمندند که به تعداد کافی دانش آموز برای دانشگاه گسترش دهند ، پس ۲ میلیون نفر باید ۲ تا دانشگاه داشته باشند . یکی از آنها می تواند بگوید که دیگر چیزها باید برابر باشد ، ۵ میلیون نفر نخواهند توانست دانشگاه های تاثیر گذار بیشتری را بسازند که یک میلیون نفر می توانند . چیز دیگر برای شناخت این قوانین و نسبت ها هستند که تعداد افراد و مهاجرت و ساخت و ساز بیش از حد کنترل شود و آموزش های لازم داده شود . در نتیجه محدودیت ها ، گسترش بیش از حد ، رقم های آموزشی واقعی آنهاست .

چیزی که مهم است این نیست که چیز مطلقی در نظر گرفته شود ، اندازه زمین یا جمعیت : اگر چه در جنبه های مهم زندگی همانند اندازه شهر که توانایی تکثیر خودش را از میان باروری فرهنگی دارد یک چیز که مانند قبل می تواند طراحی شود شکل آن است . چیزی که بیشتر مهم است بیان اندازه ی شهر است که همیشه همانند یک رابطه اجتماعی باید حفظ شود . . . یک اندازه بهینه ای برای آن وجود دارد .

و خارج از آن به جز مزایای آن مشکلاتی است که برای ساکنان به وجود می آید ، همیشه یک فضای مناسبی وجود دارد . خارج از آن چیزی است که گسترش شهری به سمت فلج کردن بیشتر از نظر روابط مهم اجتماعی می رود . سرعت معنی ای است که حمل و نقل به یک فضای با یک شعاع ۴۰ تا ۱۰۰ مایل می دهد (واحدی که لندن و هامپ استد داشته است قبل از آمدن مترو) . اما فعالیت های کودکان کوچک محدود به راه رفتن ۰,۲۵ مایل است ؛ و برای یک انسان آزاد در همسایگی اش

ماکزیمم فاصله چیزی نیست ، اگر چه آن ممکن است کاملاً منطقه ای را که حفظ شده برای اقلیت خاصی به وسیله یک دانشگاه ، یک مرکز کنترل کتابخانه ای یا یک بیمارستان کاملاً مجهز تعریف کند . اسکان بالقوه منطقه ی شهری به طور قابل توجهی به وسیله ی ماشین ها و هواپیماها کاهش می یابد ، اما الزامات برای رشد پیوسته شهری برای اهداف معامله به نوبه ی خود به وسیله تلفن و رادیو کاسته شده است. در قرون وسطی فاصله کمتر از نیم مایل از مرکز شهر محدوده ی آن را تعریف می کرد . افزایش بلوک به بلوک میزان بها در شهرهای بزرگ ، در طول راههای دسترسی اش است ، در همه ی ملاحظات مهم یک افکار بهبود یافته ی وسیع انواع گروه بندی های شهری که اختراعات جدید را آورده اند . برای همه ی انواع معاشرت ها ، مذهب یک واحد از زندگی اجتماعی است . اما مذهب نمی تواند عملکردی تاثیر گذار داشته باشد همانند یک واحد خوش بافت ، اگر یک منطقه به طور کامل توسط مردم پر شده است در طول زمانی که حضور بی اندازه ی آنها مسدود می کند شریان های ترافیکی را و وسیله های اجتماعی آنها زیاد می شود .

محدودیت های اندازه شهر ، تراکم ، فضایی که کاملاً لازم است برای تاثیر گذاری معاشرت های اجتماعی و آنها بنابراین ابزارهای بسیار مهمی از اقتصاد عقلانی و برنامه ریزی شهری هستند . افراد در گذشته برای ایجاد محدودیت ها به دو دلیل بی میل بودند :

با فرض اینکه همه تغییرات رو به بالا به طور اتوماتیک "عالی برای کار" نشانه هایی از پیشرفت هستند . باور اینکه برخی از محدودیت ها اساسا دلخواه بود که در آن کاهش فرصت اقتصادی –

فرصتی برای گرفتن بهره از طریق تراکم است . – و متوقف کردن تغییر موارد انکارناپذیر مطرح شد که هر دوی این موارد خرافات است .

محدودیت ارتفاع الان در شهرهای آمریکا رایج است . محدودیت های شدید تراکم ، قوانینی در همه ی مساکن شهری در انگلستان است : چیزی که نمی تواند انجام شود الان دارد انجام می شود . برخی از محدودیت ها که بدیهی نیست ، مردم را محدود می کند . آن ها فقط به طراحان و مـدیران ایـن فرصت را می دهند که تعداد مراکز شهری که مردم در آن ساکن شده اند را افزایش دهند ، به جای اجازه دادن به مراکز شهری برای توسعه بیشتر طبق یک الگوی انحصاری . این محدودیت ها بـرای شکستن عملکردها و بزرگ شدن توده های شهری گذشته لازم اند . در پشت این حالت طراحـی ، طراح پیشنهاد می کند که شهر تک هسته ای را تغییر دهد ، همانند پرفسور تامسون که این موضوع را مطرح کرده است ؛ به طریقی جدید " شهر چند هسته ای " که در آن خوشه ای از جوامـع ، بـه اندازه ی کافی فاصله گرفته و محدود شده است . باید وظایفمان را برای توده های شـهری کـه بـد سازمان دهی شده اند درست انجام دهیم . بیست تا از شهرها ، در منطقه ای کـه محـیط زیسـت و منابعش به طور مناسب طراحی شده بودند ، همه ی مزایای یک کلان شهر را خواهند داشت که یک میلیون نفر را درخود جای می دهد . بدون ناتوانی های زیاد آن ، سرمایه ای نهفته در آب و برق بـی ثمر است و ارزش های زمینی را در سطوحی که در راه انطباق تاثیزگذار برای نیازهای جدید است از بین می برد .

تغییری را که در موارد اجرایی امروز هست ، علامت گذاری کنید . منابع در حال ظهور از قدرت ، حمل و نقل و ارتباط اصلا از شبکه ی بزرگراهی قدیمی پیروی نمی کند . قدرت گام های غول آسا ، ورای تپه ها ، نادیده گرفتن محدوده های حمل و نقل ؛ هواپیما ، آزادتر است که از باتلاق ها و کوه ها دور می کند و بدون خیابان به سفر پایان می دهد . اما در یک جایی حتی بزرگراه الگوهای حمل بار با حیوانات چهارپا را برای موتورهای حمل سریع رها کرده اند . بزرگراه های جدید مانند آن هایی که در نیوجرسی و وست چستر هستند . اهمیت دادن فقط به مثال های محلی کشیده شده ، بر این اساس کم و بیش روی یک سیستم فرمول نویسی قطعی توسط بنتن مک کی در طرح های جدیدش در بزرگراه های برون شهری طراحی شده است . بیشتر طرح های کامل شده از یک شبکه ی بزرگراهی آزاد و شهرهایی که گذشته اند : همانند مواردی که سیستم های راه آهن های جامع هستند . در برخی از شبکه ها مانند متروپلیس های قدیم دارای یک مرکز نیست ، مزیت منطقه ای آن این است که نقطه ی مرکزی شد : در طرف مقابل " منطقه ی اطراف " آزاد برای همه ی ساکنان شدند.

حتی بدون کنترل عمومی هوشمند ، احتمال اینکه بدون نسل بعد تفکیک و عدم تمرکز ساختمان های شهری دورتر می رود . بزرگراه های برون شهری ایجاد شد در شهرهایی که بدون بزرگراه بودند و در آن ها نیاز ها برطرف نشده و بشر به کار خود ادامه می دهد . انجمن بشری که می توانند در همه ی سطوح بالاترین باشند . این فقط مخالف جدیدترین عکس های جاده ی شهری است ، مانند عکس هایی که توسط ادگار چامب لس و پروژکتور های اسپانیایی از شهر لینز گرفته شده است . برای شهرهای بدون بزرگراه مفهوم بالاتری از تاثیرگذاری طبقه بندی و عملکردها وجود دارد . در میان

طراحی ابتدایی مردمی ، به جای احکام قانونی نامفهوم ؛ آن شهری است که قسمت های عملکردی جدی از استخوان بندی به طور توپوگرافی جدا شده مانند شهرهای جزیره ای ، مناسب طراحی شده اند برای ترافیک هایشان که بدون هیچ تلاشی برای ساخت یک طرح رسمی از الگوی رسمی مشابه برای صنعتی ، تجاری ، خانگی و ساختمان های شهری استفاده می شود .

اولین طرح سیستماتیک از این نوع شهر که توسط مرز ، رایت و استن در طرح هایشان برای راد بردن ۱۹۲۹ ساخته شده بود . یک نوع طرح جدید که در یک محدودیت مقیاسی خاص – در استقلال کامل –به طور هم زمان توسط طراحان در کولن و هامبورگ تکرار شده بود . زیرا محدودیت ها در طراحی که موفق شده است یک طرح معمولی از خانه های برون شهری و فرم های معماری کهن . مفاهیم این طراحی جدید در خیلی دورتر از ردبرن انجام نشد . اما در خارج از خط ارتباط های مهم واضح هستند تفاوت ترافیک آدم با ترافیک ماشین جدا از هم هستند و هیچ ارتباطی به هم ندارند.

مقاومت محله های اقامت از میان خیابان ها ، الگوی خیابان های ناپیوسته ، قطب زندگی اجتماعی در هسته ی شهری خاص ، در همسایگی با مدرسه و زمین های بازی و استخر شنا شروع می شود. این نحوه ی طراحی در یک نتیجه ی منطقی در بیشتر طراحی های هوشیارانه لوکوربوزیه انجام شد : که برای نومورس در شمال آفریقا ،۱۹۳۴.

در میان این تلاش های همگرا ، اصول شهرهای چند هسته ای به خوبی ایجاد شده است . برخی طرح ها سبب شده اند در فرصتی برای گروه های اولیه ، با همه ی عادت های مکرر ، جلسات حضوری و معاملات رودررو آن ها سبب می شوند بیشتر الگوهای پیچیده و جامع زندگی را باری یک منطقه ،

برای یک منطقه ی جغرافیایی می تواند فقط برای اولین بار باشد اصلاح شده باشد . یک لحظه ی آنی برای همه ی عملکرد های موجود اجتماعی . به جای اتکا به توده ای از افراد برای تولید تمرکز اجتماعی لازم و درام اجتماعی ما باید به دنبال این عوامل برویم از میان هسته های محلی و بهترین مفصل منطقه ای . کلمات اصلاح شده اند ، اما اهمیت معنی آن ها نباید فراموش شود . مجسم کردن این امکانات جدید در شهر زنده ، که می آید به سمت ما از میان سازمان تکنیکی بهتر اما از میان فهم اجتماعی و فعالیت هایی که شکل درام دارند در ساختار فردی و شهری مناسب فرم می دهد وظایفی که از نسل ها می آید .